

kulutakse. Temma, meie Õnnisteggia, ello
waimo/õhk olgo kúl Teie ja minnoga, kus
meie ellame ja ligume, ja tehko meid ellawaks
meie mõlemisses, meie teggemisses: wata,
siis meie ellame. Agga ilma selleta olleme
surnud, ehk meie kúl ellame ja ligume, ja
moistusse tundminne ja keik tarkus on meie ká.

Se „õppetus, kuida neile peab appi
tõtma, kes nenda háddasse sattunud, et, kui
warmalt abbi ei sa, surma luggu káes,”
ja mis Teie minno luggemiste járrest leiata,
on Sure Tohtre/kohto wáljaantud, ja temma
kásso peále, seia trükki pandud. Wõike sedda
heaks ning kassuks. Tehke, ni kui agga
tarwis, wiimata nenda, kui on õppetud.
Sate siis ehk mitmele armo aega pitkendamá,
agga isseennestele head rõmo kátte sama, siin
ning teises ellus.

Karl Maddis Henning,
Peetri Õppetaja.

Waimolik kõrkus Jummalá witsa al,
agga párrast andeks antud.

Agga õnnis on se mees, kes keik Jssanda nim-
mel wõttab tehja; agga raske asj on, ühhe ainsa
páwagi Jssandas ellada, Jssandas keik tehja. Ja
ommeti ei peaks ristlinnimenne, ja isseárranis ommas
keigeüllemattes teggemistes ei ial kát tõle pannema,
muud kui olgo tunnistus ta süddames, et ei olle
lihha ja werrega nou petud, egga omma tahtmist
pátud, waid et aina Jummalá õigus ning Temma
tõdde on ta mõtte, ja et temma selle Waimoga nou
piddanud, kes keige tõe siise juhhatab. Agga olgo
kúl ehk nenda tehtud, páljuks siiski meie nou ning
meie tahtminne meist mahha jääb? Pissut kúl; ja
watame ikka agga otsego wassako silmaga Jssanda
peále, ja parremat leiame isseennese ja omma sowimiste
peále káimast. Ja kúllab Jummalá Waim meile
náitab, et nenda, kui meie ennast Temma karrista-
misse alla agga anname. Agga andis Temma meile
náhha, oh siis tunnistagem, kabhetsagem ning pallugem
andeks ommaid süüd, et nenda meie jõllebus saaks tarkus-
seks. Ehk Jssand teeb siis ommast armust meile
wahhest nenda ka, kui Temma ühhe nore kallerwi-